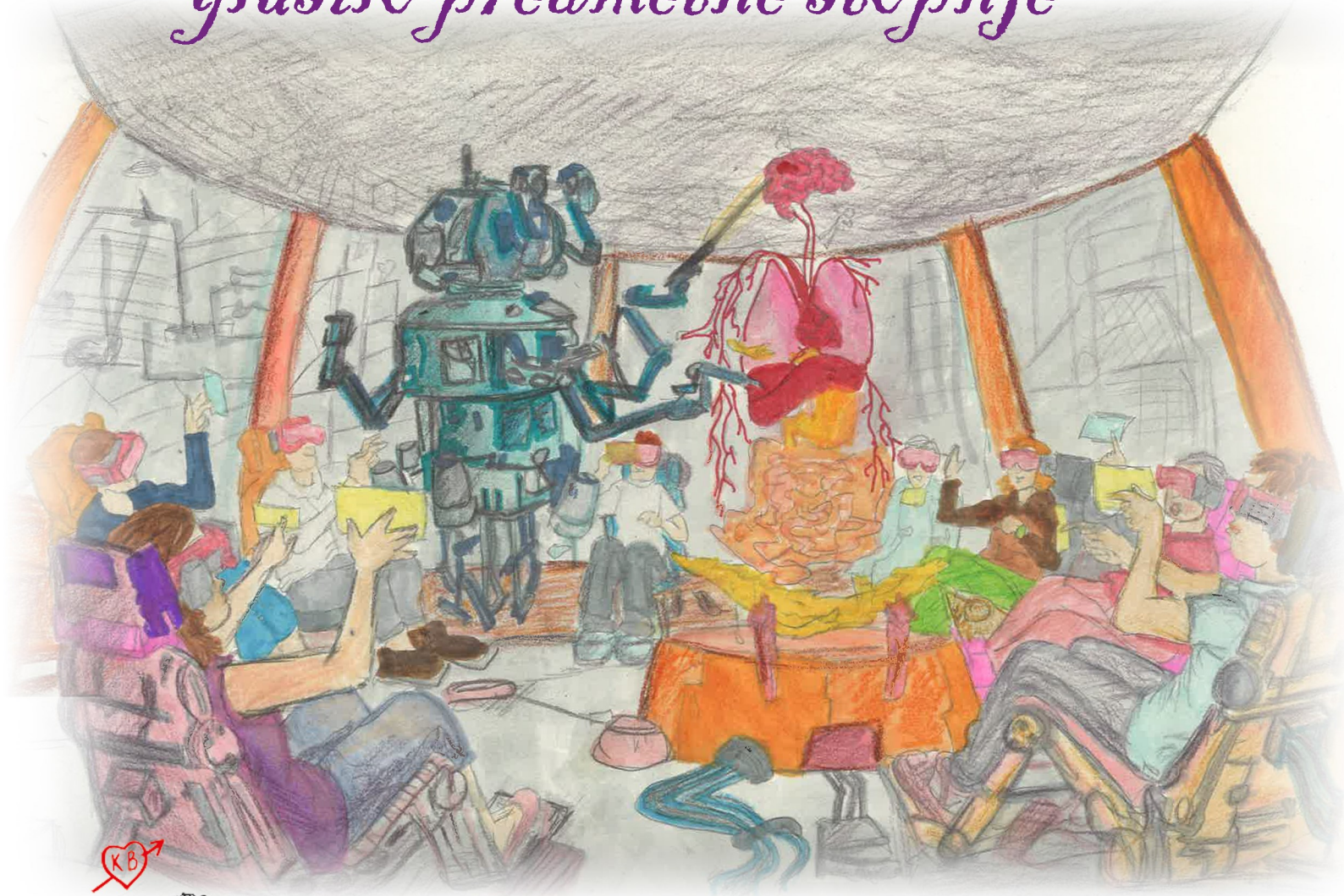

Ježkov rod

glasilo predmetne stopnje

Š KOROŠKA BELA

JESENICE

120 let

šolsko leto 2023/2024

Odkar ta šola že stoji,
Še nihče je zapustil ni brez znanja.

Ker tukaj pravi so učitelji,
Odgovore vsak nam podeli na vsa vprašanja.

Razredi polni so otrok, ki imajo bistre glave,
Odmeva po hodnikih krik vesele narave.

Šola nam veliko nudi,
Kreativnosti ne manjka, nihče se ne utruji,
Ampak se trudi, vztrajno se grebe

Biti najboljša verzija sebe.
Energija mladosti nas žene naprej,
Le poglej, kaj vse smo dosegli že prej,
Avtobus pelje do novih idej.

Šolsko glasilo so ustvarili:

Urednica: Anamarija Zorč
Literarni prispevki: Tamara Šterk, Mojca Kavčič
Prispevki v nemščini in angleščini: Mateja Arh, Tanja Mohorič Drožina
Likovni izdelki: Katja Operčkal
Oblikovanje: Janko Noč

Koroška Bela, marec 2024

KAZALO

ZGODOVINA OŠ KOROŠKA BELA.....	6
POGLED NA ŠOLO NEKOČ.....	10
SREČANJE Z UPOKOJENCI OSNOVNE ŠOLE KOROŠKA BELA.....	12
SPOMINI NA ŠOLANJE NAŠIH STARŠEV.....	13
UČENCI PA SE NAJRAJE SPOMINJAJO.....	14
RADI POTUJEMO.....	19
RADI SI OGLEDAMO DOBER FILM.....	23
NAŠI ŠOLI SE JE PRIDRUŽILA NOVA UČITELJICA.....	25
BOGASTVA PRETEKLOSTI LAHKO OHRANIMO.....	27
DEVETOŠOLCI SO O LJUBEZNI PISALI V SPISIH.....	30
NAŠA DOMIŠLIJA NIMA MEJA.....	31
PO STO DVAJSETIH LETIH ŠOLA ZRE V SVETLO PRIHODNOST.....	34
KAKO BO ŠOLA IZGLEDALA ČEZ 120 LET?.....	35
PIŠEMO TUDI V TUJIH JEZIKIH.....	40
THE ENGLISH CORNER.....	41
ABOUT ME.....	41
THE AZTECS.....	42
A PLACE OF MY OWN.....	43
ZODIAC SIGNS.....	46

Naša šola je prelepa, bila je stara,
A obnovili smo jo že
Šola je že dopolnila
Abrahama.

Sto dvajset let je že
Ta naša šola stara
A dolgo je potrebovala
Radi jo imamo, četudi je že stara
Ampak ko zvonec zazvoni, brž na športno se
mudi.

Športni
Otroci
Le razgibajmo se!
A najlepše pa je, ko pouk konča se.
(Neža Sernel, 6. b)

Ob šestih se zbudim,
Da v šolo grem, da se kaj naučim.
Moji prijatelji me že v razredu čakajo,
Odhitim do njih in jih pozdravim.
Radovedno poslušam, kaj so prejšnji dan po-
čeli.

Vstanemo, ko učiteljica v razred stopi.

Šele potem se učenje lahko začne.
Običajno se zabavamo, saj so učitelji najboljši
Le včasih nam je dolgčas
In po koncu te ure zdravimo ven iz razreda.
(Alina Zukić, 7. c)

Moja šola ni več tako nova.
O njej so slišali že vsi.
Jaz, še drugi in tudi ti.
Ali imaš veselje, da se učiš?

Šola ni kot vsaka šola.
Ona je takšna kot kratka obnova.
Lepo je, kadar dogodivščino tam doživiš.
Ampak pomembno je, da si vedno to, kar si.
(Amar Hafurić, 7. b)

Oh, Javornik!
Ti, ki izviraš pod planino,
mimo našega kraja hitro drviš
in nas z lepoto bistriš.
Po skalni poti se viješ,
poskakuješ z ene na drugo stran,
v globelih se razliješ,
padaš v slap neznan.

Takrat že daleč si od svojega začetka,
in počasi v dno doline pribrižiš,
tam počasi, počasi se viješ,
dokler v Savo ne zdrviš.

Ti stari bistri potok,
ti skrivaš skrivnosti davne,
ti fosile slavne prenašaš dan za dnem
in privabljaš obiskovalce vsako jesen.

Saj ko listje tebe venča,
tvoj odsev drugačen je,
in tvoji bregovi rdečerumeni,
kot zlato te krasijo.

Če tebe ne bi bilo,
še zlato ne bi gozda polepšalo.
Dokler ti boš tu drvel,
naš kraj bo živel.
(Ožbej Lužnik, 9. b)

Naša šola

Bela, Javornik, Dobrava,
družčina smo mi res prava,
Javorniški Rovt, Poljane,
same prave face zbrane.

Šola stara je sto let,
novejša, žal ji ni za zgled.
Učitelji so vsi d'best,
prav nihče ni za v arest.

Učimo tisoč se stvari,
devetsto v glavi jih zbledi,
kontrolke strah so in trepet,
najboljši v šoli je klepet.

O šoli na Koroški Beli
žal besede ne bi imeli,
če ukinili bi cveke,
bi jo pomnili na veke.

(Avtorji šolske himne so nekdanji učenci novinarskega krožka Maje Otovič)

ZGODOVINA

OŠ KOROŠKA BELA

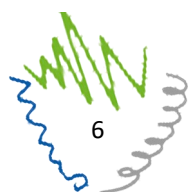
Kot začetek šolanja na Koroški Beli, ki je bila takrat občina, štejemo leto 1854, ko je takratni župnik Jurij Karschig začel okoli sebe zbirati mladino in jo poučevati. Leta 1856 pa je župnik Valentin Plemelj ustanovil farno šolo. Takrat se je tudi začela gradnja šolskega poslopja. Šola se je do leta 1870 imenovala farna šola, od marca 1871 dalje pa Enorazredna ljudska šola.

Stavba je bila zgrajena leta 1856. Prvi učitelj je bil Teodor Justin, že v tistem času pa so uradovali v slovenščini. Leta 1898 ga je nadomestil Janko Baraga. Leta 1901 je šola postala dvorazrednica in Baragi se je pridružila Amalija Pevc. Vendar pa v šoli ni bilo več dovolj prostora, zato so najeli sobo za poučevanje, sprva pri Noču, kasneje pri Vengarju. Zaradi te stiske s prostorom se je občinski odbor odločil, da bo ob državni cesti na Svetinovi posesti zgradil novo šolo.

Prošnjo jim je moral odobriti cesarsko-kraljevi okrajni šolski svet v Radovljici. Odgovor na prvo prošnjo je bil negativen, poleti 1903 pa so le začeli z gradnjo.

Čez eno leto so dobili že dve učilnici in nadučiteljevo stanovanje. Tisto leto je šolo obiskovalo 177 otrok, v šolskem letu 1905/6 pa že 271. Cesarski kraljevi deželni svet je zato dvorazrednico razširil v trirazrednico. Tretješolci so prag šole prvič prestopili v šolskem letu 1906/07.

Januarja 1907 pa je šolo doletela huda težava. V mali sobi nadučiteljevega stanovanja se je pojavila škodljiva hišna goba. Zelo hitro se je širila po zidu, še posebej pa po lesu. Hitro je uničila podboje in prag vrat iz male v srednjo sobo. Po težki zmagi v spopadu s škodljivo hišno gobo je šola v letu 1908 postala štirirazrednica, 1912 pa sta bila potrebna že dva prva razreda, zato so na podstrešju zgradili še eno učno sobo.

Med prvo svetovno vojno je pouk potekal redno, le pozimi 1915 je bil v četrtem razredu nekoliko oviran, saj so učitelja poslali v vojsko, ter teden dni v novembru 1917, ko je šolo zasedla vojska. Med vojno šola ni utrpela večje škode, letalski napad na Koroško Belo, ki se je zgodil 14. 8. 1917, šole na srečo ni poškodoval. Vendar pa je bila velika nesreča, da je v vasi pogorelo več kot 60 hiš in gospodarskih objektov.

1. 12. 1918 smo Slovenci prišli v okvir novonastale države – kraljevine SHS. Prva večja sprememba v razvoju šole je bila septembra leta 1919, ko je Višji šolski svet dovolil razširitev štirirazrednice v šestrazrednico.

1920 sta bila v tretjem razredu dva oddelka. Istega leta so odpravili nemščino kot učni predmet.

V letih 1937/38 je bilo na Koroški Beli že 361 šoloobveznih otrok v petih učilnicah in še v stari šoli, zato so izdelali načrt za gradnjo dodatne šole s 17 učilnicami, kuhinjo, telovadnico in stanovanjskimi enotami. Po nekaj zapletih se je gradnja začela leta 1938. Prva faza je bila končana leto kasneje, dokončali pa so jo Nemci med vojno. Material je bil precej slabe kakovosti, delo pa dokaj slabo opravljeno.

Leta 1951 je podjetje Mestni kino v glavni veži zgradilo kabino in nato trikrat tedensko predvajalo filme v šolski telovadnici.

Pred šolskim poslopjem je bil urejen nov vodovod. Delo so opravili člani krajevnega šolskega sveta sami, gradbeni material pa je prispevala Železarna.

Leta 1952 so v šolskem posloplju popravili vsa inštalacijska dela, ki so bila v letih 1941/42 nestrokovno izvršena. Leta 1953 je bilo prepleskano vse šolsko pohištvo. V klopi so bile vdelane naprave za pokrivanje tintnikov. Pri šolskih tablah so namestili zabojčke za gobo, kredo in cunje.

Leta 1954 so izvedli še veliko vzdrževalnih del: beljenje šolskih sob, hodnikov, sanitarij, popravila klopi in drugega inventarja. Leta 1959 so z denarjem, ki ga je šola dobila od OBO Ljudske tehnike kot nagrado za »Kaj veš kaj znaš iz Ljudske tehnike« ter iz sredstev proračuna, izvedli ozvočenje šole. Zvočnike so namestili v vse učilnice.

Z razvojem industrije in priseljevanjem novih družin se je spet pojavila problematika pomanjkanja šolskih prostorov. 1966 je bila adaptirana stara šolska stavba, pa tudi nova je že terjala ogromno popravil.

Leta 1973/74 je bilo na šoli 24 oddelkov s 675 učenci. Šola se je spopadala s pomanjkanjem učiteljev, sanitarij, umivalnic ter prostora za premog, v avli pa so uredili prostor za vozače.

Šola je zaradi dotrajanosti trošila čedalje več sredstev za tekoče in investicijsko vzdrževanje: prenovili so streho, centralno kurjavo, pod v kuhinji, prebelili prostore.

1981 je bila organizirana enotna politična akcija, da bi se delovni ljudje odločili za izvedbo samoprispevka za izgradnjo dodatne šole. Na roditeljskem sestanku s to tematiko je bil obisk izjemen: zbralo se je 75 odstotkov staršev. Na referendumu je bil izglasovan petletni samoprispevek za dograditev. 1982 so bili zabetonirani temelji in zaklonišča. Šola se je takrat še imenovala osnovna šola Karavanških kurirjev. Dela so bila končana poleti 1984.

2. avgusta so v okviru prireditve za občinski praznik otvorili 14 učilnic, 9 kabinetov in studio center. Na slovesni otvoritvi se je zbralo mnogo prebivalcev in predstavnikov družbenopolitičnih organizacij občine Jesenice. Učenci so pripravili slovesni kulturni program. Dve leti kasneje pa je šola dobila tudi novo telovadnico. Leta 2003 se je prenavljala kanalizacija na Cesti talcev, asfaltirano je bilo šolsko igrišče, leto kasneje pa so prenovili kuhinjo in jedilnico.

Ob stoletnici 2004 se je dogajalo marsikaj: osmošolci so zadnjič pisali eksterno preverjanje znanja, posvojili smo hišo očeta Matije Čopa, zaradi velikih količin snega je ob otoplitvi zamakala streha na prenovljeni jedilnici, potekala je prva likovna kolonija, kar trikrat so vložili v šolske prostore, začelo se je odstranjevati žlindro v pritličju nove šole.

Leta 2006 smo se spominjali Pavleta Zidarja – pripravili so projektno nalogo in literarni natečaj. 2009 se je uredil atrij, marca 2011 se je uredil videonadzor, začela se je obnova strehe in fasade, 2012 se je začelo urejanje mansarde, 2013 so učenci dobili garderobne omarice, 2014 se je nadaljevalo z odstranjevanjem žlindre, na novo so se uredile pisarne, 2015 je bila urejena nova računalnica, leto kasneje nova knjižnica, kasneje se je začela obnova oken.

(VIR: Člani zgodovinskega krožka in mentorica Anica Bratun: *Zgodovinski razvoj OŠ na Koroški Beli*, OŠ Koroška Bela, 1999/2000)

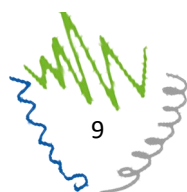
Šolo zgradili so, da se v njej kaj naučimo.

Oktober najslabši mesec je, saj takrat največ testov piše se.

Lani odlična sem bila, upam, da bo letos ista zgodba.

A v šoli treba potruditi se je, še posebno pri uri slovenščine.

(Ana Erjavec, 7. B)

POGLED NA ŠOLO NEKOČ ...

KAKŠEN PA JE POGLED NA ŠOLO NEKOČ SEDAJ ŽE UPOKOJENE UČITELJICE SLOVENŠČINE MAJE OTOVIČ?

VPRAŠANJA SO JI ZASTAVILI UČENCI 8. RAZREDA.

»Spoštovana profesorica Maja Otovič. Učenci 8. razreda smo zelo veseli, da ste se odzvali na naše povabilo. Sedaj ste v zasluženem pokoju, z nami pa ste pripravljeni deliti nekaj dragocenih spominov iz svoje bogate kariere učiteljice slovenščine na OŠ Koroška Bela. Ker nas zelo zanima, kako se je šola nekoč razlikovala od šole danes, Vam bomo radovedno zastavili nekaj vprašanj.«

1. Kdaj ste začeli s poučevanjem na OŠ Koroška Bela in koliko let ste učencem predajali znanje slovenskega jezika in književnosti?

»Učiti sem začela leta 1978. Takratni ravnatelj, g. Tone Fajfar, mi je ponudil službo, in sicer učiteljice slovenščine, angleščine in srbohrvaščine. Čeprav sem imela doma še malo dojenčico, sem ponudbo sprejela; zdelo se mi je super delati v domačem kraju in tako blizu doma. In tako se je začelo moje 40-letno poučevanje.«

2. Kaj Vas je najbolj bogatilo pri delu?

»Pri delu so me vsekakor najbolj bogatili odnosi – v prvi vrsti z mojimi učenci, vsekakor pa tudi z njihovimi starši in s sodelavci.«

3. Katere so po Vašem mnenju prednosti Osnovne šole Koroška Bela?

»Osnovna šola Koroška Bela je prijetna primestna šola. Učencev iz okoliških naselij je bilo vedno za dva ali tri razrede, kar pomeni, da šola ni prevelika.

Sicer smo pa že pred leti pri novinarskem krožku napisali: *Bela, Javornik, Dobrava – družčina smo mi res prava; Potoki, Javorniški Rovt, Poljane – same prave face zbrane ...*«

4. Kako se je poučevanje na začetku Vaše kariere razlikovalo od poučevanja na koncu?

»Čas prinaša spremembe; in tako tudi v šole. Družbene spremembe in norme imajo na pedagoški poklic velik vpliv.

Iz Jugoslavije v Slovenijo, iz osemletke v devetletko, od običajnega do nivojskega pouka, od obveznih do izbirnih predmetov. Ves čas se je nekaj dogajalo, ampak spremembam smo se morali prej ali slej prilagoditi, čeprav vse po mojem mnenju niso bile dobre. Moram pa reči, da je bilo vzdušje v šolah nekoč mnogo bolj sproščeno, učenci in starši so avtoriteti učitelja zaupali. In prav to je tisto, kar je vedno bolj bledelelo, poklic učitelja je danes v družbi premalo cenjen, premalo spoštovan.«

5. Ali je šolska stavba sedaj enaka, kot je bila, ko ste začeli v njej poučevati kot mlada učiteljica?

»Dva dela šole, stoletna in t.im. Hitlerjeva šola sta enaki še iz tistih časov, ko sem bila sama učenka v tej šoli. Seveda sta se posodabljali in pogoji dela so se izboljševali, tretji del šole je pa novejši prizidek z novimi učilnicami, telovadnico, jedilnico in novim igriščem za šolo.«

6. Ali je res, da so učenci nekoč brali več knjig?

»Mislim, da niti ne. Kdor rad bere knjige, bere tudi danes. Težava je po moje le čas za branje. Učenci imajo toliko drugih virov informacij in zabave, da na ta račun gotovo kaka knjiga ostane na polici neprebrana.«

7. Kateri dogodek iz let poučevanja Vam je ostal v najlepšem spominu?

»O, tega pa ne morem reči. V lepem spominu imam veliko dogodkov; v glavnem so povezani z uspehi mojih učencev, s številnimi proslavami, ki smo jih pripravljali v šoli in v kraju. Vsako priznanje, vsak aplavz in ne nazadnje vsaka vljudna in prijazna beseda kakega bivšega učenca so mi bili in so mi še vedno dokaz, da je bilo lepih dogodkov res veliko.«

8. Katera ekskurzija, ki ste jo vodili, je bila Vaša najljubša?

»Prav posebno doživetje je bila tridnevna zaključna ekskurzija v Beograd. Komaj par let prakse sem imela, ko sva s kolegico peljali osmošolce z vlakom v našo takratno prestolnico. Super smo se imeli, nobenih problemov, bilo je nepozabno.«

9. Kaj bi sporočili učencem naše šole?

»Srečni ste, da živite v svobodni in mirni deželi, saj se dandanes mnogim otrokom dogajajo strašne stvari, od naravnih katastrof do vojn. Spoštujte drug drugega, ne glede na narodnost, raso, spol ... in spoštujte učitelje; ne nazadnje se pa neskončno zabavajte, uživajte v druženju, smehu, prvih ljubeznih, osnovna šola bo namreč mimogrede za vami.«

Najlepša hvala, ker ste z nami delili drobce iz bogate zakladnice spominov!

SREČANJE Z UPOKOJENCI

OSNOVNE ŠOLE KOROŠKA BELA

V šolskem letu 2023/2024, v katerem naša šola praznuje okroglo 120-letnico, smo v decembrskih predprazničnih dneh na srečanje povabili dragocene osebnosti, ki so pripomogle k razvoju šole, ki jo imamo danes – to so upokojeni učitelji pa tudi drugi delavci, ki so se ves čas svoje poklicne poti trudili za napredek naše šole.

V šolski knjižnici smo pripravili prijetno medgeneracijsko druženje. Upokojence je toplo pozdravila naša ravnateljica Sanda Zupan. Sledil je pester program, ki so ga pripravili učenci pod mentorstvom učiteljic Tine Kramar, Sabine Kermc in Lidie Wolf.

O utrinkih srečanja pa vam bodo več »povedale« fotografije.

SPOMINI NA ŠOLANJE NAŠIH STARŠEV

KAKO PA SE ŠOLANJA V PRETEKLOSTI SPOMINJAJO NAŠI STARŠI? ZBRALI SMO NEKAJ NAJLEPŠIH SPOMINOV.

Moj oče je osnovno šolo obiskoval na Koroški Beli in njegovi spomini na šolanje so zelo lepi. Večkrat se spomni, da je bilo to eno najlepših obdobij. Kot učenec je rad pomagal hišniku Janezu, ker mu je šlo to delo bolje od rok od učenja. Najlepše spomine pa ima na to, da so se s sošolci zelo dobro razumeli in so bili prijatelji v dobrem in slabem. Veliko so se družili po šoli in še danes imajo stike in dobre odnose. **(Dino Mladenov, 8. a)**

»Tudi jaz sem obiskovala Osnovno šolo Koroška Bela. Moj najljubši predmet je bil angleščina. S sošolci smo imeli dobre odnose, najraje pa sem se družila s sošolko Evo. Moja najljubša učiteljica je bila Nataša Justin, ki je poučevala tehniko, biologijo in gospodinjstvo. Moji najljubši spomini na šolo so plesne urice, pred vsakimi počitnicami smo imeli namreč plesne urice z živo glasbo. Na končni izlet pa smo šli v Gardaland.«

(mama Žiga Justina, 8. b)

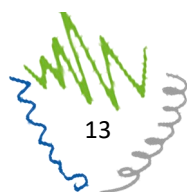
»Šola, ki sem jo obiskoval, je bila zgrajena med vojno, zato je ne moremo primerjati z današnjo šolo. Danes je lepša. Učenci prvega razreda so okrog vratu nosili rdeče rutke in imeli so titovke. Z učiteljicami smo se zjutraj pozdravljali drugače: »Za domovino, s Titom naprej!« Najbolj pa mi je v spominu ostalo prvo učenje abecede.

Šolska malica se je precej razlikovala od sodobne. Malice so bile skromnejše, kosila pa takrat v šoli sploh ni bilo. Učitelji so bili večinoma prijazni, pa tudi strogi. Moja najljubša učiteljica je bila učiteljica Šetinc. Najbolj stroga pa je bila učiteljica Udir. V nižjih razredih smo imeli samo navaden svinčnik in radirko. Šele v 5. razredu smo dobili nalivna peresa. Imeli smo manjše zvezke kot danes, manjšega formata. Tudi šolske torbe so bile manjše in manj napolnjene s potrebščinami. Večino časa smo bili v učilnicah, velikokrat pa tudi zunaj, na prostem.

Pouk je potekal od sedmih zjutraj do dveh popoldne.«

(oče Jonasa Klariča, 8. a)

Našo šolo je obiskovalo veliko mojih družinskih članov: ata, oči in teta. Na šolanje in učiteljice imajo lepe spomine. O spomilih sem natančneje povprašala ata in očija. Oči mi je pripovedoval, kako se spominja, da so gradili novi del šole, ko je on obiskoval 5. razred. Spomni se tudi, da so imeli pogosto vaje v primeru bombnega napada, tako kot imamo mi vajo evakuacije v primeru plaz. Med vajo so stekli v »zaklonišča«, tja, kjer je sedaj naša garderoba. Stisnili so se v ta prostor in se zaprli z debeli mi, težkimi betonskimi vrati.

V zaklonišču je bila kolesu podobna naprava, ki jo je nekdo poganjal v primeru izpada elektrike. V jedilnici so imeli samo šolske malice, kosil še ni bilo. Skodelice in krožniki pa so bili enaki, kot so danes. Takrat so dežurali vsi učenci, ne samo trije ali štirje.

Zanimivo je bilo, da so imeli tudi akvarij z ribicami. V času šolanja mojega očija so učitelje klicali tovariši in imeli so poseben pozdrav, ko je učitelj vstopil v razred. Učitelji so bili res zelo, zelo strogi. V tem času pa se je zamenjalo že veliko učiteljev, saj gre čas hitro, hitro naprej ... Pouk se je začel ob 8:00, predura pa že prej. Razlika je bila, da se je pouk takrat izvajal en teden dopoldne, en teden pa popoldne. Učenci so takrat osnovno šolanje zaključili v 8. in ne v 9. razredu.

V šoli niso imeli računalnikov in igrišča tudi ne. Imeli so samo telovadnico, pa še ta se je kar precej razlikovala od današnje. V vseh osmih letih so šli samo v eno šolo v naravi, v katero učenci hodimo še danes, to je Pineta.

Med brskanjem po spominih na našo šolo sem se zelo zabavala, saj me je zanimalo, kako se je pouk na naši šoli odvijal takrat, ko nas še sploh ni bilo na svetu. :)

(Neja Berguš, 8. b)

UČENCI PA SE NAJRAJE SPOMINJAJO

KAJ PA DANES? UČENCI SO NEKAJ NAJLEPŠIH SPOMINOV USTVARILI V ŠOLI V NARAVI

Šola v naravi je letos potekala v Radovni blizu jezera Kreda. Teh pet dni je zelo hitro minilo, nikoli ni bilo dolgčas. Mentorji so vedno pripravili nekaj, da smo si lahko krajšali čas. Igre so bile domiselne in zanimive, vsaka je imela svoj pomen, a vse smo delali z istim ciljem: da bi se zbližali. V prvih dneh smo se hodili veliko kopat v jezero. Po kopanju pa smo na plaži igrali zabavne igrice. Spremljala sta nas tudi dva psa. Pripadala sta Gregu, vodji tega tabora. Vedno smo imeli tudi prosti čas.

Večina programa je potekala zunaj, ko pa se je stemnilo, smo program izvajali notri. Učili smo se zakuriti ogenj in s tem znanjem smo na ognju skuhalo zelo okusno enolončnico. Imeli smo tudi tečaj prve pomoči. Meni osebno so bile najbolj všeč timske igre. Ena od teh iger je bila takšna, da si se moral z nosom dotakniti plastenke, ki je visela na veji. Morali smo sodelovati med seboj, saj nismo smeli prestopiti črte. Igra je bila zahtevna, a zelo zabavna.

Všeč mi je bila tudi igra s kovancem, ko smo prenašali signale. Pri vsaki dejavnosti smo se iz srca smejali. Igre so nas zblížale in umirile. Na koncu smo bili bolj umirjeni in obnašali smo se lepše, kot smo se takrat, ko smo prišli.

Te šole v naravi ne bom nikoli pozabil. Z vsemi sošolci smo zdaj zelo dobri prijatelji.

(Enej Novak, 8. a)

Vse se je začelo v ponedeljek. S sošolkami smo se zbrale pred šolo in se s starši odpeljale proti Radovni. Tam so nas že čakali mentorji, ki so nas dobro usmerili. Počakale smo še vse ostale sošolce. Že na začetku smo se usedli okrog ognjišča. Tam smo dobili nadaljnja navodila, in sicer morali smo se razporediti za dežurstvo in za kuhanje. Nato smo se razdelili po sobah in razpakirali kovčke. Mentorji so nas potem razdelili v ekipe. Igrali smo zabavne in hkrati zelo poučne igre. Vzdušje je bilo odlično, iz hiše se je slišal le naš smeh, čutila se je naša dobra volja, mladostna energija.

Po dobrem kosilu smo se odpravili do bližnjega jezera. V njem smo se kopali in se po celem telesu namazali s kredo. Ob jezeru smo se igrali igre, po katerih smo bili kar utrujeni, saj so vključevale veliko teka. Po večerji je sledil večerni program, nato pa je bilo na vrsti vrednotenje. Ob enajsti uri naj bi bili že vsi v svojih posteljah, čeprav se tega niso vsi držali in so se še pogovarjali.

Vsi dnevi so vsebovali veliko igre, tudi predavanje, učenje prve pomoči, pa seveda dobro hrano, kopanje, imeli smo veliko prostega časa. Meni je bil najbolj všeč zadnji večer, ki je bil nabit s čustvi.

Zvečer smo se usedli okoli sveče, mentor pa nam je postavljaj posebna vprašanja in kdor je želel, je lahko svoj odgovor delil z razredom. Bilo je zelo poglobljeno, v zraku je bil čustveni naboj, da smo se skoraj zjokali od ganjenosti. Zaključili pa smo z dobro voljo. Šola v naravi v Radovni nam je bila vsem všeč in srčno upamo, da jo naslednje leto ponovimo.

(Lara Atanasova, 8. a)

Povedal vam bom, kako smo se osmošolci Osnovne šole Koroška Bela imeli na taboru v Radovni, ki je potekal drugi teden v septembru. Ko sem prišel v Radovno, mi je bil kraj že dobro poznan, saj sem bil tam že večkrat s taborniki. Tja sem prispel zelo zgodaj, zato sem počakal še ostale sošolce. Ko so vsi prišli, smo se zbrali ob ognjišču, kjer so nas vodiči seznanili s pravili in nam razložili, kaj bomo na taboru počeli.

Kmalu smo se namestili v sobe. Veselilo me je, da smo bili vsi fantje iz našega razreda skupaj v isti sobi. Prvi dan sem bil skupaj s še tremi sošolci zadolžen za večerjo. Imeli smo srečo, saj smo takrat imeli hrenovke, ki smo jih s paličo pekli nad ognjem. Naslednji dan sem bil dežuren pri zajtrku. Ves teden smo imeli odličen program, zato nam nikoli ni bilo dolgčas. Najbolj so nam bili všeč večerni programi in prva pomoč, pri kateri smo se veliko naučili. Všeč mi je bilo tudi plavanje v jezeru Kreda. Med prostim časom smo si lahko oddahnili in se družili s sošolci. Čeprav smo se imeli zelo dobro, sem predzadnji dan že malo pogrešal dom. Zadnji dan smo do konca pospravili hišo, se še malo družili, nato pa so nas prišli iskat starši.

Bilo mi je zelo všeč. Sem bom zagotovo prišel še kdaj s taborniki! Čeprav sem na šolski tabor prišel med prvimi, sem domov odšel med zadnjimi.

(Theodor Milosov, 8. a)

Sem Hana in povedala vam bom, kako smo se sedmošolci OŠ Koroška Bela imeli septembra v šoli v naravi v Pineti. Naša pot se je začela v ponedeljek, 11. septembra. Na avtobusu smo spali, se pogovarjali in tudi peli.

Ko smo prispeli na cilj, smo bili vsi navdušeni. Odšli smo pogledat svoje sobe. Naslednji dan smo imeli telovadbo, zajtrk in tudi pouk. Zvečer je bil zelo lep sončni zahod, ki sem ga gledala s prijateljico. Tretji dan našega bivanja ob morju smo se z ladjico odpravili v Poreč. Pogled na morje je bil zelo lep. Tam smo si ogledali mesto, imeli pa smo tudi 20 minut prostega časa.

Med prostim časom šole v naravi smo se igrali različne družabne igre, igrali smo odbojko, punce pa smo si delale kitke. Pouk je bil zelo zanimiv. Zadnji večer smo se s prijatelji res zabavali, bolj smo se tudi spoznali med seboj.

Prehitro pa je prišel zadnji dan našega bivanja in morali smo spakirati in pospraviti sobe. Ko smo se vozili domov, smo si dopisovali in se veliko pogovarjali, podpisovali smo se tudi drug drugemu na torbe. Ko smo prispeli na postajo, so nas starši že čakali na postaji in odšli domov.

Meni je bilo v Pineti zelo lepo in komaj čakam, da se naslednje poletje spet odpravim tja s poletno kolonijo.

(Hana Murič, 7. c)

Na poti v Pineto smo si najprej ogledali soline. Ko pa smo prispeli na končni cilj, smo se udobno namestili v svoje sobe in že nas je pričakalo okusno kosilo. Nato smo se odšli kopat, imeli pa smo tudi pouk. Ves čas bivanja v šoli v naravi smo imeli veliko zanimivih iger, nekaj smo se jih izmislili tudi sami. S sošolci smo se še bolj spoznali. Jedli smo sladoled v bližnjem baru, skakali v vodo in se potapljali. S prijateljico Hano sva opazovali sončni zahod, ki je bil resnično čaroben. Nekaj sem si zaželela in ta želja se mi je tudi uresničila.

Predzadnji dan smo šli z ladjico do Poreča. Kupila sem si nakit. Zadnji dan je prišel prehitro in kmalu smo se odpravili domov s trdneje stkanimi medsebojnimi vezmi in z lepimi spomini.

(Lora Struna, 7. c)

»Na šolo v naravi sem komaj čakala. Že v petek sem imela vse pripravljeno za odhod, saj sem se tako neizmerno veselila.«

(Neja Berguš, 8. b)

»Najbolj mi je bilo všeč, ko smo lahko sami kuhali in ko smo zgradili palčkovo deželo. Všeč mi je bilo tudi to, da smo imeli veliko prostega časa in da smo se s sošolci dobro povezali.«

(Jerca Muhar, 8. b)

»Najbolj mi je bilo všeč to, da smo lahko šli sami po palice za ogenj, ga zakurili in se usedli okrog njega. To me je spomnilo na tabornike.«

(Žiga Kobal, 8. b)

RADI POTUJEMO!

Lovro Gričar, učenec 7. a, je z nami z veseljem delil svoje izkušnje s potovanja po Irski.

Že dolgo časa smo si želeli obiskati mojega polbrata, ki je nekoč odšel na Irsko in se tam zaposlil v hotelu. Zato smo rezervirali letalske karte in nekega lepega jesenskega dne najprej odpotovali v Benetke. Po ogledu mesta na vodi smo odšli do našega prvega prenočišča. Naslednji dan pa smo že imeli let ... Na Irsko!

Let je trajal tri ure in ko smo prispeli v Dublin, glavno mesto Irske, smo prevzeli avtomobil in se najprej odpeljali v Belfast, kjer smo si ogledali Titanikov muzej. Po ogledu smo odšli na podeželje. Naš apartma je bil zelo blizu znamenitosti Velikanove stopinje. Z zanimanjem smo si jih ogledali. Res so ogromne! Tukaj je s svojimi velikimi nogami lomastil pravi velikan! Po razburljivem ogledu smo se odpeljali naprej do meje. Peljali smo se z majhnim trajektom. Na severu Irske smo se srečali z mojim polbratom. Z njim smo odšli na zgodnjo skupno večerjo. Sprehodili smo se tudi do čudovitega svetilnika ob obali. Naslednji dan smo se z bratom razšli, odšel je igrat golf.

Mi smo ogleda nadaljevali na eni od najlepših točk, ogledali smo si naravno znamenitost Irske - visoke klife. Sprehodili smo se ob Atlantskem oceanu in se tudi malo namočili v mrzlem morju.

Zadnji dan smo obiskali še tipično irsko kmetijo, nato pa se počasi odpravili nazaj na celino. Iz Dublina smo poleteli v Italijo. To je bilo res nepozabno jesensko potovanje.

Matematika včasih luštna je,
A ko učiteljica
Teste deli,
Evakuirali drugam bi se vsi.
Matematike skoraj konec je,
A ko zvonec zazvoni
Tik in tak
In zunaj smo vsi,
Ker konec šole je, na
Avtobus samo še »vkrcam« se.
(Maja Mulej, 7. b)

Športna je zabavna
Po njej si izmučen
O njej razmišljaš, da bo čimprej
Rokomet igrali bomo
Ti pa se boš zabaval z nami
Namen je, da si vesel na športni in ne zdolgoča-
sen
Ampak ko bomo zaključili šolo, se jo bomo vsi
spominjali.
(Nikola Milakovič, 6. b)

Naša šola najboljša je
A učitelji še boljši so
Radi jih imamo
Ampak ko so jezni, skrbi nas še bolj!
Večno bo stala, ta naša šola stara
Ostale šole slabše so od naše
Slovenščina kar v redu je
Likovna še boljša je
Okoli šole radi hodimo
Veselje je, ko jo zagledamo
Je najboljša šola na celem širnem svetu
Ena, dva, tri, zapoj zdaj še ti!
(Lara Kramar, 6. b)

Lepo je, ko rišeš, saj se takrat sprostiš
In zabava se takrat začne
Ko lahko rišemo, kar hočemo, pa še boljše je
Otroci radi rišemo, ker imamo največ domišljije
V naši šoli dobro je, saj je varna
Naša šola je tudi lepa, čeprav je majhna
Ampak vseeno najboljša je!
(Lana Žeronder, 6. b)

Z zgodovino v preteklost
Gore, morja in mesta
Odgovore vse znam
Dobro mi gre in lahko grem
Obdelovat, izkopavat in raziskovat
V morje se potopim
In bisere, leščurje gledam
Najbolj pa všeč mi je
Atlantida, ki potopljeno mesto je.
(Saša Sterle, 7. c)

Najboljša je šola
A stara je zelo.
Logo naš je
Ostala tukaj bo.
Ganljivih **sto dvajset let** stara je
A nič za to, dokler tukaj učimo se lahko.
(Jan Potočnik, 6. b)

**Naša šola mi je všeč, ker je majhna.
Vsi se poznamo med seboj.**

Smo športna šola!

**Imamo veliko ekskurzij, naravoslovnih
in športnih dni.**

Učitelji nam veliko pomagajo.

Smo kulturna šola.

Vsak lahko razvija svoj talent.

Obvladamo tuje jezike!

Smo izjemno likovno nadarjeni!

RADI SI OGLEDAMO DOBER FILM

V petek, 8. decembra, smo se učenci 8. in 9. razredov z vlakom odpravili v Linhartovo dvorano v Radovljici. To je bil naš dan za kino. Ogledali smo si film, ki je prišel v kinematografe oktobra in je že zelo priljubljen. To je slovenski film z naslovom ŠEPET METULJA, ki ga je režiral Alen Pavšar.

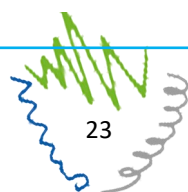
Pred odhodom so nas učiteljice dobro pripravile na ogled, tako da smo že veliko vedeli o njegovi vsebini. Gre za najstniško romantično dramo o sanjah, premagovanju strahu in ovir. Protagonist je Jan, 17-letni navdušenec mehatronike in najstnik avtist. Pridruži se razredu, ki za podelitev štipendije v mednarodnem podjetju tekmuje v razvoju programske opreme sodobnega prezračevalnega sistema s pogonom na umetno inteligenco. V razredu je tudi privlačna glasbenica in edina punca Tara, ki si prav tako želi zmage. Razred vodi neizprosni učitelj Frenk, ki ne odobrava posebnih potreb učencev in hodi po robu z drugačnimi metodami praktičnega pouka.

Jan kljub vsem oviram učitelja in sošolcev dokáže, da zmore. S pomočjo ambiciozne svetovalne delavke Zarje počasi napreduje v šoli in se zbliža tudi z direktorjem podjetja, ki ga vzame pod svoje okrilje.

Po ogledu smo imeli prosti čas v mestnem jedru Radovljice. Reševali smo učne liste, ki nam jih je pripravila učiteljica Mojca Kavčič in tako smo imeli priložnost, da o filmu izrazimo svoje mnenje. Vsi smo se strinjali, da je bil to zares kvaliteten film, vreden ogleda. Priporočili bi ga tudi vsem ostalim.

V filmu mi je bilo všeč to, da je odražal našo realnost, pokazal je, kako se določene teme pojavljajo v našem vsakdanjem življenju. Janov prijatelj Nick je na začetku sabotiral Jana, kar se v realnosti med prijatelji zelo pogosto dogaja. Na koncu pa sta se pobotala in se spoprijateljila. Ta film izraža to, da oseb ne smeš nikdar obsojati »na prvo žogo« in jih ne smeš ocenjevati na podlagi izgleda ter jih podcenjevati. Nikoli ne veš, kako sposobni so lahko v resnici, le priložnost potrebujejo, da se izkažejo. V filmu me je najbolj motil profesor Frenk, ker je bil zelo nepravičen in dijaku Janu sploh ni hotel niti dati priložnosti, da se pokaže takšen, kot je v resnici, in da zablesti v polni luči. Na začetku filma mi ni bila všeč tudi dijakinja Tara, ker sem takoj pomislila, da je to ena tistih nesramnih punc, kar je kazala s tem, da je kadila. Na koncu filma pa spoznamo, da je Tara prav v redu oseba. Tako da je res ne smemo obsojati na prvi pogled. Konec filma mi je bil zelo všeč, prepričal me je. Zelo ponazarja realnost. V skupini prijateljev so skoraj vedno tudi taki, ki končajo v srečni zvezi, po drugi strani pa tisti, ki sledijo svojim sanjam in postanejo zelo uspešni, zablestijo. Največja vrednost pa je, da se njihovo prijateljstvo nikoli ne konča.

(Ajla Selimović, 9. b)

Zgodba filma se mi zdi zelo dobra, saj je zanimiva in hkrati poučna. Sporočilo filma je zelo jasno in spodbuja predvsem strpnost do drugačnih. Igralci so se v svoje vloge izjemno dobro vživeli in jih vrhunsko odigrali. Jezik njihovega govora vsebuje tudi slengovske izraze, kar se mi zdi v redu, saj se sleng pogosto pojavlja v našem vsakdanjem življenju. Glasba v filmu je bila zelo skrbno izbrana, dobro je dopolnjevala film. Montaža pa naredi film še boljši.

(*Emu Pernuš, 9. b*)

Medtem so učenci 7. razreda pisali za natečaj z naslovom METULJEV LET

Najprej majhna buba je bila,
nato pa kar naenkrat je nastal
prijazen mali metulj.

Hitro velik je postal in po svetu se podal,
a ga hitro je ujelo domotožje
in želel si je, da doma za vedno bi ostal.

Preletel je pet širokih travnikov in pet velikih
mest,

nikoli mu ni zmanjkalo širnih cest.

A se je vendar vrnil domov,
tam je zaslišal veseli »hov, hov«.

Pred hišo čakali so ga vsi,
njegovi pravi prijatelji.

(*Lovro Gričar, 7. a*)

Slovenščina je čarobna ura.

Ljubezen in čarovnija sta v njej.

O, groza jo lovi, a dobro jo premaga.

Vesela je slovenščina.

Ena zvezdica v njej, polno je imen.

Na ljudskih pa nikoli ni imena.

Šola nas poslušaj, ko zgodbe beremo.

Če je ne bi bilo, brez zgodb bi vsi bili.

In če bi z zgodbami končali, ne bi sanjali.

Ne bi bilo več sanj in ne besed ...

Ampak zato, zato je brati treba!

(*Zoja Kogoj Pervanja, 6. b*)

NAŠI ŠOLI SE JE PRIDRUŽILA NOVA UČITELJICA

**VRTILJAKU NAŠE ŠOLE SE JE PRIDRUŽILA TUDI NOVA UČITELJICA SLOVENŠČINE
TAMARA ŠTERK.**

Z NJO SO SE POGOVARJALI UČENCI 9. RAZREDA.

**Spoštovana učiteljica Tamara, pozdravlje-
na na naši šoli!**

**1. Opazili smo že, da ste velika ljubiteljica
knjig in slovenskega jezika. Ali je bila slo-
venščina Vaš najljubši predmet že v
osnovni šoli?**

Ja, slovenščina je bila zagotovo eden mojih
najljubših predmetov. Zasluga za to gre brez
dvoma naši učiteljici, ki je znala ure narediti
neverjetno zanimive, hkrati pa nas je ogrom-
no naučila. Poleg slovenščine pa sem imela
rada tudi kemijo, matematiko in likovno vzgo-
jo, najmanj pa sem se veselila ur fizike.

**2. Kdaj ste vedeli, da je poklic profesorice
slovenščine prava izbira?**

Po osnovni šoli sem se vpisala na Gimnazijo
Jesenice. Če bi me vprašali v prvem letniku,
bi verjetno rekla, da želim študirati kemijo ali
farmacijo. Leta na gimnaziji so v meni prebu-
dila tudi ljubezen do gledališča, zato sem se
nekaj časa poigravala celo z idejo, da bi se
poskusila vpisati na AGRFT (Akademija za
gledališče, radio, film in televizijo). A ves ta
čas sem ohranjala izjemno naklonjenost do
slovenskega jezika in književnosti.

Nedvomno je k temu pripomogla še ena izjem-
na učiteljica slovenščine, ki mi je še danes ve-
lik vzor in sem ji neizmerno hvaležna za vse
izkušnje in nasvete, s katerimi nas je obogati-
la. Do trenutka, ko se je bilo treba vpisati na
fakulteto, mi je bilo torej že povsem jasno, da
se želim na tak ali drugačen način ukvarjati s
slovenščino – odločitev, da želim poučevati, pa
je verjetno prišla kasneje, tekom študija.

**3. Ali ste že prej delali kaj v povezavi s slo-
venščino?**

Med študijem sem delala na Centru za sloven-
ščino kot drugi in tuji jezik, ki organizira tečaje
slovenščine za tujce, poletno šolo, seminarje
ter še mnogo drugega. Poleg tega sem obča-
sno izvedla kakšno uro inštrukcij slovenščine.
Do neke mere pa je bilo s slovenščino zagoto-
vo povezano tudi moje delo v Slovenskem šol-
skem muzeju, kjer sem kot vodička obiskoval-
cem lahko razkrivala pot razvoja slovenskega
jezika, ki je seveda tesno prepleten z razvojem
šolstva pri nas.

4. Ali poleg slovenščine poučujete še kateri predmet?

Poleg slovenščine sem študirala tudi zgodovino, kar je bila po mojem mnenju odlična kombinacija tekom študija, saj so se vsebine med seboj mnogokrat dopolnjevale – moram pa priznati, da sem izjemno vesela, da trenutno učim samo slovenščino, ker je za učitelja začetnika že obvladovanje enega predmeta res velik zalogaj.

5. S katerim slovenskim pisateljem bi šli na kavo, če bi ga lahko povabili?

Glede na to, da se v magistrskem delu trenutno ukvarjam z Josipom Jurčičem, bom tokrat izbrala njega – če ne zaradi drugega, pa zato, da mi bo mogoče malce pomagal pri pisanju! (Smeh.) Šalo na stran, čeprav vem, da slovenski klasiki v splošnem niso preveč priljubljeni, sama marsikoga od njih rada vzamem v roke in prav nič ne bi imela proti, če bi lahko z njimi poklepetala in jih povprašala, kako je bilo živeti v njihovem času. Sploh zato, ker menim, da smo ljudje preveč nagnjeni k temu, da zgodovino presojava skozi svoje lastne oči in se težko postavimo v tuje čevlje.

6. Tri najlepše slovenske besede so ...

Čeprav vem, da bo to zvenelo klišejsko, iskreno menim, da je slovenščina nasploh zelo lep jezik. Pa da ne bo kdo rekel, da se lastna hvala pod mizo valja, o zvenu slovenščine sem se večkrat pogovarjala tudi s tečajniki, ki se slovenščine učijo kot tujega jezika – in povečini so si bili enotni, da je slovenščina izredno lep (čeprav zahteven) jezik. Meni osebno pa najlepše zvenijo besede, kot so: šelestenje, trepetanje, mesečina, vilinski, svila ...

7. Tri najboljše knjige so ...

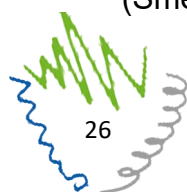
To je pa zelo nehvaležno vprašanje! (Smeh.) Nemogoče bi bilo izbor omejiti na zgolj tri knjige. Opažam, da v različnih življenjskih obdobjih posegam po knjigah zelo različnih tematik. Trenutno se najraje lotevam humornih, sproščenih avtorjev, kot sta Fredrik Backman ali Richard Osman. Že od najstniških let sem velika ljubiteljica fantastike, na tem področju bi izpostavila knjigo Ime vetra pisatelja Patricka Rothfussa. Če pa koga zanimajo knjige, ki sem jih brala v osnovni šoli, pa v mojem razredu visi tudi priporočilni seznam, tako da vas lepo vabim, da si ga pobližje ogledate.

8. V katerem književnem obdobju bi živeli, če bi lahko potovali v časovnem stroju?

Če bi mi dovolili uporabljati časovni stroj, bi ga verjetno kar hitro pokvarila, ker bi želela obiskati prav vsa obdobja. Če pa moram izbrati le eno ... Odgovor je verjetno odvisen od tega, ali sprašujete slovenistko ali zgodovinarico v meni. V prvem primeru bi verjetno izbrala 19. stoletje, realizem, ker bi na ta način lahko spoznala ogromno zanimivih avtorjev in bila priča razcvetu slovenske književnosti. Zgodovinarica pa pravi, da bi z vidika opazovanja družbe rajši skočila v antično Grčijo ali Rim – tam se nam ponuja še ogromno neodkritega in ravno te skrivnosti so me vedno izjemno privlačile.

9. Katero zgodovinsko osebnost bi spoznali, če bi imeli to priložnost?

Če že ravno omenjam skrivnosti – z veseljem bi šla na kavo s Platonom, da bi ga vprašala, kje točno je ta njegova zloglasna Atlantida. (Smeh.)

10. Kaj najraje počnete v svojem prostem času?

Rada preživljam čas s prijatelji, sploh ob igranju različnih družabnih iger. Verjetno mi in treba posebej izpostavljati, da neizmerno uživam ob branju (za kar si v zadnjih letih vzamem premalo časa), poleg tega pa v prostem času rešujem križanke, sestavljam sestavljanke, včasih se lotim kakšnega ročnega dela, igranja kitare ipd.

11. Kaj Vas pri poučevanju slovenščine najbolj motivira?

Ko vidim, da snov pritegne učence, da poslušajo, postavljajo dodatna vprašanja, ko skupaj iščemo odgovore, ki jih tudi sama še ne poznam – vedno se namreč rada kaj novega naučim.

12. Kaj Vam je na naši šoli najbolj všeč?

Predvsem mi je všeč, da šola ni prevelika – zaradi tega se po mojem mnenju med nami lahko vzpostavijo (in so se vzpostavili) bolj pristni odnosi, tako med učenci in učitelji kot tudi med sodelavci. In iskreno sem hvaležna, da so me ob mojem prihodu vsi zelo lepo sprejeli, tu sem se od prvega dne dalje res počutila povsem domače.

BOGASTVA PRETEKLOSTI LAHKO OHRANIMO

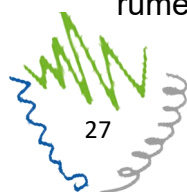
MLADI SE ZAVEDAMO, DA LAHKO BOGASTVA PRETEKLOSTI OHRANIMO LE, ČE PAZIMO NANJE. UČENCI SO SE NA POSEBEN NAČIN POKLONILI MATERI NARAVI. PISALI SO JI LJUBEZENSKA PISMA.

Julia Slak, učenka 8. a, je na literarnem natečaju »Ljubezensko pismo naravi« dosegla 5. mesto.

Draga narava!

Ni besed, ki bi opisale, kako močno te imam rada! Daješ nam hrano, gore, reke, jezera, gozdove in še mnogo drugih naravnih lepot. Bila si velik del mojega otroštva, saj sem se s tabo lahko vedno zamotila. Poleti smo odšli na morje in se tam kopali, kampirali, na plaži smo gradili peščene gradove.

Zvečer smo se sprehajali po peščeni plaži, ki ni imela konca. Popoldne smo se kopali v bazenu in se na vrtu igrali do mraka. Poleti smo si vsako leto oddahnili od šole in vseh težav. Zatem pa je prišla jesen, takrat je bil čas, ko so se zeleni listi počasi obarvali rjavo. Takrat smo nabirali gobe, kostanj in se podili po zeleno rumenem travniku.

Okoli dreves smo grabili liste, iz njih naredili kupe in se metali vanje. Ko pa je travnik dokončno porumenel, je bil čas za zimo. Zima je že od nekdaj moj najljubši letni čas. Takrat skozi okno opazujem prve snežinke. Včasih, ko je zapadlo še posebno veliko snega, sem se z bratom smučala in sankala po zasneženih hribih. Metala sem se v sneg in delala angelčke. Ko sem bila še mlajša, pa sem se s prijatelji vse popoldne kepala. Večkrat smo pristali v grmovju, vendar nam ni bilo mar. Na drsališče smo se z družino odpravili skoraj vsak teden.

Z bratom sva tekmovala po drsališču in se ločila. Pred spanjem pa sem skozi okno vsak dan gledala zasnežena drevesa, ki so oddajala odsev cestnih luči. Najboljši del zime pa je bil vedno božič. Na okenske police sem pismo Božičku napisala že na začetku decembra, na božično noč pa sem ga strpno čakala pred božičnim drevescem, dokler nisem zaspala. Ko pa je bilo zimskega veselja konec, je nastopila pomlad. Takrat smo z družino vedno hodili v hribe, obdelovali vrt in se ves dan podili po travnikih polnih pisanih rož.

Zadnjih nekaj mesecev si nas opozarjala na to, da bi te morali bolj ceniti. Poplave so nas prizadele, zato pa so nam druge države pokazale solidarnost preko svojih donacij. Mislim, da smo se ob tem malo zamislili in se mednarodno bolj povezali. Zaradi tega zdaj čutimo večjo povezanost s tabo. Upam, da te kmalu pozdravimo.

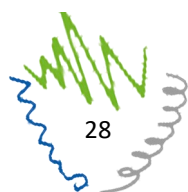
Hvala za vse lepe spomine.

(Julia Slak, 8. a)

Narava, res si nam dala ogromno spominov in tradicij, ki so zares nepozabne. Mi pa s tabo ravnamo tako slabo. Zdaj si povsod, kamor pogledam, ranjena: plastenke na tleh, žvečilni gumiji zalepljeni na cesti, plastične vrečke zataknjene za vsako ograjo ... Ko se z avtom vozim po cesti, skozi okno opazujem, kako dim iz tovarn onesnažuje naš sveži zrak. Žalostna sem, ko te vidim tako. Morali bi se bolj zavedati, kakšno krivico ti delamo, lahko bi organizirali več čistilnih akcij in ti na ta način pomagali. Ne zaslužimo si te.

(Eva Sterle, 8. a)

Res bi lahko bolj pazili nate, lahko bi varčevali z vodo, posadili več dreves oz. rastlin, ki nam dajejo kisik, ločevali bi smeti, varčevali z elektriko in pazili na pretiran lov rib ter divjadi.

(Liam Bektašević, 8. b)

Narava, res si nam dala ogromno spominov in tradicij, ki so zares nepozabne. Mi pa s tabo ravnamo tako slabo.

(Eva Strele, 8. a)

Naša ljuba narava! Vsem nam veliko pomeniš. Zelo nam je žal za vse, kar smo ti hudega storili! Radi te imamo, samo tega ne pozabi. Vsi smo del tebe in ti si del nas. Držati moramo skupaj!

(Lara Atanasova, 8. a)

Podarjaš nam zdravilne rastline in gostoljubno nudiš najlepšo sobo na svetu, ki jo imamo takoj, ko stopimo iz hiše in se zazremo okoli sebe.

(Jerca Muhar, 8. b)

Ko sem z bosimi nogami prvič stopila na zeleno, mehko travo, mi je v srcu zaigrala pesmica. Pesem je govorila o lepotah, ki jih skrivaš, o živalih in ljudeh.

(Neža Ulčar, 8. a)

DEVETOŠOLCI SO O LJUBEZNI PISALI V SPISIH

POSLOVILNO PISMO

»Romeo,

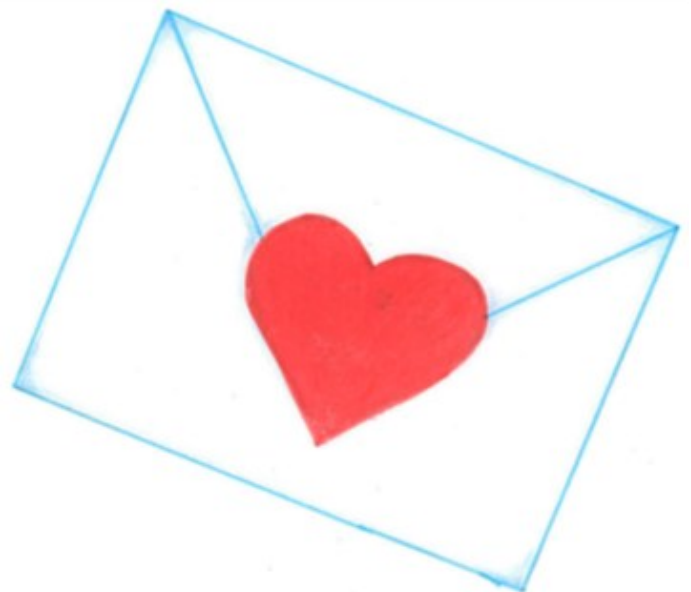
zaradi tvoje napake in izgnanstva ne moreš živeti doma. Včasih se sprašujem, ali je bilo vse to napaka, ki bi se jo dalo popraviti. A je prepozno. Mogoče sva se preneglo zaljubila. Verjetno se najini družini ne sovražita brez razloga. Trenutno imam zaradi tvoje maščevalnosti veliko težav. Ne le s tabo, temveč tudi z družino. Kako misliš, da se počutim, ko vem, da je moj mož ubil mojega bratranca. Kljub vsemu pa ti ne morem zameriti, saj si maščeval najboljšega prijatelja. Zato sva s pastorjem naredila načrt. Spila bom uspavalo, ki pa bo držalo le 3 dni. V tem času me bodo spravili v grobnico in opravili obred. Ti boš prišel v grobnico, kjer se bova dogovorila, kako in kaj naprej.

Z ljubeznijo, Julija,«

je prebrala Julijina teta Morena. Morena je bila Juliji kot mama, saj njena prava mama zanjo ni imela prav veliko časa. Morena je bila žalostna. Njena varovanka ji ni namenila niti zadnje besede. Niti pozdrava, ne objema, ne poljubčka na lice, kot je bila vajena. A ni bila le žalostna, bila je tudi razočarana. Družini sta se pobotali šele po smrti obeh otrok. Ta otroka bi lahko imela lepo življenje. Morda skupaj, morda narazen. Morena je verjela, da je šlo le za najstniško ljubezen. Verjela je, da bo Julijo minilo.

A dekle jo je presenetilo. Umrlo je za sovražnika. No, za Moreno to pravzaprav niso bili sovražniki. Tudi Tacito je bil Monteg. Pa je bil kljub temu njena prva ljubezen. Bilo je to 15 let nazaj. Tudi ona je bila stara 15 let, ko se je preneglo zaljubila v lepega Montega. Njegovo ime je bilo tudi njegov značaj. Bil je tih in miren. Njeno popolno nasprotje. Ona je bila igri-va, glasna in v glavnem vse, kar on ni bil. Ko pa je njena sestra dobila Julijo, se je Morenina pozornost povsem preusmerila nanjo. Pomislila je. Ja, tudi ona bi storila enako. Takrat in sedaj bi dala življenje zanj.

(**Rebeka Zupan, 9. a**)

NAŠA DOMIŠLJIJA

NIMA MEJA ...

VELIKANSKI DAN (PO HOMERJU: ODISEJ NA OTOKU KIKLOPOV)

Bilo je lepo v Grčiji, na poletnem taboru. Zjutraj smo se igrali razne igre, popoldne pa smo se odločili, da gremo križarit.

Usedli smo se v naše jadrnice in odpluli. Vsi so bili v parih, jaz pa sem bila sama, ker nisem hotela, da se kaj zgodi. Voditeljica te dejavnosti nas je opozorila, da ne smemo iti dlje od obročev pri morju. Moja predrznost in radovednost pa sta me vzeli pod kontrolo in odplula sem stran od skupine, mimo obročev.

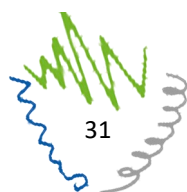
Prispela sem na nek otok ... Velikan?! Strmela sem v veliko enooko bitje, ko se naenkrat obrne k meni. »Kdo je tam?« je vprašal. Slišalo se je, da je jezen, a hkrati prestrašen. »Dober dan? Uh, moje ime je Naida, kdo si pa ti?« sem rekla. Malo sem bila zmedena. Velikan me je iskal, ali je bil morda slep? »Saj veš, da sem na tvoji levi, kajne?« rečem, medtem ko počasi hodim nazaj do svoje jadrnice. Takrat pa me je zagrabil. Smola. »Zakaj se mi zdi, da si tako majhna?« reče velikan. »Če sem stara 13, slepec,« odvrnem, malo mi gre že na živce ta enook. Takoj ga ugriznem v roko, skočim na jadrnico in hitro odplujem stran. Pogledam nazaj in vidim velikana, ki me slepo išče. Butelj.

Ko se vrnem v tabor, nikomur ne povem, kaj se je zgodilo. Ta dogodek je bil čuden, nočem izvedeti, kaj bi bilo, če bi ostala.

(Naida Hrvaić, 7. c)

KAPITAN (PO HOMERJU: ODISEJ NA OTOKU KIKLOPOV)

Že kot otrok sem si silno želel križariti po morjih in se spopadati z različnimi izzivi. Sedaj pa se je pokazala priložnost. Rekel sem si: »Končno bom lahko zares odšel križarit!« Res so me vzeli za vajenca na ladji in pripravil sem si prt-ljago. V kovček sem pakiral ravno še zadnje kose, ko mi je oče iz kuhinje zaklical, naj grem spat. Odpravil sem se v posteljo in razmišljal o jutrišnjem pomembnem dnevu. Nato pa me je zbudila mama in skočil sem iz postelje, stekel na dvorišče ter se poslovil od svoje družine. Napotil sem se do пристanišča in kmalu smo odpluli. Čez tri dni smo s posadko prispeli do neznanega otoka. Odločili smo se, da bomo prespali na otoku in potem odšli naprej. Nena-doma pa se je pred nami pojavil ogromen stvor po imenu kiklop Polifem in del posadke na ramenih odnesel v neznano. Ostali smo kmalu prišli do velike, skrivnostne jame. Notri so bile sveče ter velika zaloga mesa. Za našimi hrbti se je ponovno neslišno pojavil velikan. Rekel je, da je vesel, da smo se kar sami ujeli v njegovo past. Vendar smo vsi ostali zbrani in se odločili, da ga bomo pretentali z domiselno zvi-jačo. Vendar pa smo za to potrebovali žrtev. Javil se je sam kapitan. Postavili smo ga pred velikana. Ko pa je Polifem videl, kako močan in krepak je kapitan, se ga je ustrašil. Zbežal je na drugo stran otoka, zaprl se je v ogromno jamo in nismo ga več videli.

Ta kapitan sem bil jaz. V svojih sanjah. Predstavljaj sem si, da vozim veliko ladjo in da rešujem življenja na kopnem in v morju.

(Miha Majc, 7. a)

PO ROMANU IRENE ANDROJNA: MODRI OTOK

Modri otok je zelo lep kraj sredi Jadranskega morja in je del Kasilenskega otočja, ki se ga je domislila avtorica romana Irena Androjna. Otok je precej majhen, a trije prijatelji, ki na njem preživljajo svoje počitnice, so ugotovili, da se tudi tu lahko z lahkoto izgubijo. Namesto do prijazne starke namreč pridejo do starega svetilničarja Stiborja, ki živi osamljen na robu otoka. Starec jih sprejme, hoče jim razkazati svetilnik, a ne najde ključa. Poleg tega ima na mizi »po naključju« pripravljene prav tri kozarce vode, kot da bi čakal prav njih. Pripoveduje jim o Kraljestvu neskončne zarje in Adrijanu podari morskega konjička. Skrivnostno kraljestvo in skrivnosti predmet z nadnaravnimi močmi? Junakom se vse zdi zelo sumljivo ... Čaka jih napeta dogodivščina.

(Maša Ahec, 9. a)

ALI DO SREČE VODI DOMIŠLJIJA?

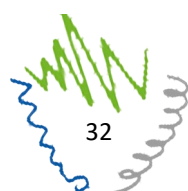
Ta naslov si mnogi kot vprašanje zastavljajo v svojem vsakdanjem življenju. Sklepam, da iščejo svojo pot v domišljiji ali pa se le sprašujejo, kaj bi bilo, če bi lahko kaj spremenili ali pa zavrteli čas nazaj. Modri otok je otok v Jadranskem morju. Ima svojo značilno obliko želve in je redko poseljen. Je zelo skrivnosten kraj in avtorica ga opisuje kot otok, na katerem se lahko zgodi vse.

Čeprav je pisateljica roman napisala v svojih zrelih letih, je ideja zanj nastala v njenem otroštvu. Skozi zgodbo se marsikaj, kar se zgodi na otoku, zdi naključno, a na koncu se izkaže, da je bila vsaka še tako naključna podrobnost, pomembna za razplet zgodbe. Mladostniki na taboru so si precej različni, vendar so si kljub vsemu nekateri med seboj malo podobni. Ernesta, Adrijana in Leno v življenju zaznamuje dogodek, zaradi katerega jih Stibor vplete v svojo zgodbo. Pomemben lik romana pa je tudi Marisa, ki se skozi zgodbo poveže s tremi prijatelji. Name je prebrana knjiga vplivala na različne načine. Način, na katerega avtorica opisuje svoje doživljanje Modrega otoka, te kar »postavi« na otok.

Zgodba je zgrajena tako, da moraš stvari in dogodke v njej tudi globlje razumeti. Prikazuje pa tudi najstniška leta in reševanje težav, ki jih je zagotovo lažje rešiti, če nismo sami. Po mojem mnenju je to eno boljših del pisateljice Irene Androjna, ki je znana po pisanju mladinskih romanov. Konec je srečen, saj Marisa najde svoj dolgo iskani mir in zgledi odnose z bližnjimi.

(Ema Pernuš, 9. b)

Vsak gre poleti rad na morje ali na kakšen tabor. Vsak upa, da bo doživel lepe spomine, si nabral novih izkušenj in sklepal nova prijateljstva. Tako so svojo dogodivščino na Modrem otoku začeli tudi Adrijan, Lena, Ernest in Marisa, junaki romana z naslovom Modri otok. Ta otok sam po sebi ni preveč zanimiv, ampak njegova zgodba je razburljiva od prihoda junakov do njihovega odhoda. Vse, kar se dogaja na otoku, se zdi kot neverjetna domišljija ali kot sanje brez pomena. Vsak junak si želi spremeniti svoje življenje na boljše, brez da bi pri tem ranil druge ljudi. Ampak to je veliko lažje reči, kot pa storiti ... Junaki romana želijo priti v Kraljestvo neskončne zarje in tam izboljšati svoje življenje, saj jim skrivnosti svetilničar Stibor reče, da lahko v kraljestvu popravijo vse, kar si želijo popraviti v svojem realnem življenju. To po mojem mnenju ni najbolje, saj če si želiš izboljšati svoje življenje, je bolje, da stvari »vzameš v svoje roke«, pri tem pridobiš dragocene izkušnje in naučiš se, da naslednjič ne smeš ponavljati istih napak.

(Martin Žuber, 9. a)

Mene pa naslov Modri otok spominja na modrost. To je moder oz. pameten otok. Na njem so inteligentni ljudje. Zgodba deluje, kot da bi ljudje sami ustvarili ta otok za lastne potrebe, vendar hkrati vem, da to ni mogoče. Modra barva se pojavi tudi zato, ker je na njem veliko neokrnjenih naravnih bogastev in junaki se znajdejo pred preizkušnjo – naravo morajo zaščititi pred nevarnostmi, pred množičnim turizmom.

Če Stibor ne bi ustavil pohlepnega Tomaža, bi bil uničen celotni Biserni zaliv. Ta knjiga mi je bila res všeč, kot bi bila napisana prav zame. Rada imam pustolovščine, to pa je še fantazijska knjiga. Lahko bi bilo več takšnih. No, saj verjetno so, ampak jih jaz še nisem odkrila. :)

(Lucija Mišič, 8. a)

PO STO DVAJSETIH LETIH ŠOLA ZRE V SVETLO PRIHODNOST

Sodelovali smo na literarnem natečaju Pesniške olimpijade z naslovom: *Sonce jutrišnjega dne*.

Sončni žarek zjutraj
te poboža in zbudi,
s toplino na licih svojih
pozabiš na skrbi.
Kot da žarek ta
točno tebe bi izbral,
da s svetlobo se na tebi
zjutraj bi igral.
A če zbudiš v temo se,
nič ne zdi se prav,
kot da dneva in svetlobe
ne bi sploh poznal.
Zato naj sonce le žari,
naj sije na vse nas,
naj vlije novo upanje
in srečo v naš glas.
(Julia Slak, 8. a)

Sonce je zašlo
in tema je preplavila dolino,
ko pa je sonce spet vzšlo,
se je prikazalo modro nebo.

Sonce znova je zašlo,
kmalu pa ponovno vzšlo.
Vaščani sonce so cenili,
zato svetlobo so dobili.

Sonce jutrišnjega dne je vzšlo že danes,
vaščani so ga čakali težko,
a četudi kmalu bo zašlo,
še vedno nam bo vsem lepo.
(Toni Milaković, 8. b)

Jutri zjutraj me bo prebudilo sonce,
ko na plaži iskal bom svetleče kovance.
Nato zaplaval bom v modro morje
in občudoval
rdeče obzorje.
(Jure Zalokar, 8. a)

KAKO BO ŠOLA IZGLEDALA ČEZ STO DVAJSET LET?

Organizirali smo literarni in likovni natečaj, ki je bil namenjen tako učencem naše šole, kot tudi učencem drugih osnovnih šol. K sodelovanju pa smo povabili tudi vse bivše učence OŠ Koroška Bela.

Naslov literarno-likovnega natečaja je bil ŠOLA KOROŠKA BELA ČEZ 120 LET.

Kakšni pa so bili rezultati?

Po izboru komisije (Mojca Kavčič, Tamara Šterk, Anamarija Zorč) so najboljše spise napisali:

Jošt Pekolj, 4. b

Zala Novak, 6. a

Petra Arhar, 7. a

Uma Huseinbašić, 7. c

Maša Ahec 9. a

Rubi Karo Banko, 9. a

Lara Vali, 9. b

Uživajmo v branju!

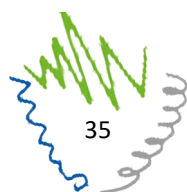
Šola čez 120 let

Šolski zidovi spregovorijo – Bilo je običajno ponedeljkovo dopoldne in vsi šolarji smo se po počitnicah vračali v šolo. Vse je bilo običajno, razen to, da so se po šolskih hodnikih sprehajali učitelji in se jezili, ker smo tekli. Najprej smo mislili, da je šala, a kmalu za tem so se po vsej šoli ugasnile luči in vse je utihnilo. Zaslišali smo nek neznan glas in na zidovih so se prikazale velike oči in usta. Nihče si ni upal spregovoriti, zato so namesto nas spregovorili zidovi. Eden od njih je rekel, da je bila šola včasih popolnoma drugačna in učiteljice so bile bolj stroge. Mimo je pricapljal učenec, ki je rahlo zamudil. Še vse ostale je bilo strah, ko so videli, kako se mu tresejo noge. Včasih so učenci iz razredov prišli z rdečimi prsti, saj so jih učiteljice udarile z ravnilom

Vsi učenci so bili spoštljivi do učiteljic, če pa kdo ni bil, mu je učiteljica vrgla ključke v obraz. Stene so pripovedovale bolje, kot je lahko razlagal katerikoli učitelj. Velikokrat so omenili neopravičene izostanke. Nekoč se je zgodilo celo to, da učencev ni bilo pri pouku, prišli so le na zadnjo uro športne vzgoje, ker je bil predviden obisk bazena. Otroci so se veselo kopali, naslednji dan pa za kazen že stali v kotu.

Luči so se počasi začele prižigati in oči na stenah so kar naenkrat popolnoma izginile. Po hodnikih so se ponovno začeli sprehajati učitelji in takrat se je začel pouk. Še vedno razmišljam, da sem lahko vesela, da živim v takih časih.

(Zala Novak, 6. a)

Danes vam bom povedala, kako poteka moj dan v OŠ Koroška Bela leta 2140.

Zbudim se v podzemni elektronski hiši in se pripravim za odhod v šolo. Avtobus modre barve v obliki trikotnika z enim kolesom me pobere točno ob 9:00. Imamo tri šolske ure, zato je zelo malo časa za učenje v šoli in moramo veliko narediti doma. V šoli me vedno pričakajo roboti s kovinskim oklepom brez obrazov, brez čustev. Na naši šoli sploh nikoli ne poučujejo ljudje, ampak samo ta kovinska bitja. Če se želiš pogovarjati z njimi, moraš vanje vtikati vprašanje in robot ti vedno odgovori. Najpogosteje imamo matematiko, slovenščino in geometrijo. Šport imamo samo enkrat tedensko. Vsak dan nas po drugi uri obišče ravnateljica naše šole. Njen trup je podoben drugim robotom, namesto glave pa ima velik ekran, na katerem se lahko prikažejo odgovori prav na vsa vprašanja na svetu. Najpogosteje pa se prikažejo šolska pravila, ki se jih moramo držati. Posebnost je, da s šolo lahko tudi potujemo po svetu. Hišnik – robot na stavbo pritrdi kolesa in že se odpeljemo! Naše šolske potrebščine so: tablice, virtualni svinčniki in slušalke. Na naši šoli se imamo res lepo. Učilnice so sodobno opremljene z velikimi ekrani in tablami, imamo pa tudi modre stene. Vsi imamo možnost družjenja med odmori in malicami, med poukom pa nikakor ne smemo klepetati.

(Petra Arhar, 7. a)

Ime mi je Pika. Sem majhna šola v vasi Koroška Bela. Ime sem dobila po tem, ker sta ta vas in šola kot pika. Nedaleč stran v mestu imam še dva prijatelja, Čuka in Prežiha. Tudi onadva imata ime po imenu šole, Tone Čufar in Prežihov Voranc. Moji vsakdanji obiskovalci so učenci. Teh je okoli 400 in učitelji, ki jih je okoli 30. Vsak dan je zame vesel, ker mi grozijo, da me bodo podrli in postavili novo šolo. Učenci obožujejo vikend, jaz pa ga sovražim. Cele počitnice sem jokala, saj mi je grozil ogromen plaz. Vendar me še ni podrl. Verjetno je vse učence zanimalo, zakaj me bodo podrli. Ker sem prestara. Imam 120 let. Imam mlajšo sestrico Vrtko. Ona je majhen vrtec. Rada gledam na naravo, ki obdaja to majhno vasico. Kar pa je resnica, je, da naj bi začela graditi v poletju. Vedno sem bila srečna, a od takrat naprej sta v mojem srcu samo žalost in bolečina. Pogrešala bom učence in učitelje. Še vedno tuhtam, kako bodo učenci hodili v šolo, saj pravijo, da se bo gradila dve leti in pol. Pouk naj bi potekal na daljavo. A moja največja želja je, da se to ne zgodi.

(Uma Huseinbašić, 7. c)

Vsak bi pomislil, da bo čez 120 let šola popolnoma digitalizirana, da bo vsak učenec imel svojo računalniško učilnico kar doma, kjer ga bo učil lastni robot. Na začetku seveda bo tako, vendar se bo sistem kmalu porušil, saj bodo otroci postali vedno bolj zaprti vase, popolnoma nesocialni depresivni, kot da bi bili sami roboti.

Zato se bo ponovno vrnil star šolski sistem z nekaj večjimi spremembami. Ocenjevanje ne bo več in s tem bodo otrokom prihranili veliko stresa in občutka nezaupanja vase. Ker bodo vmes podrli vse stavbe šol, bo pouk potekal v manjših hišah. V vsaki hiši bo en razred. V vsaki sobi oziroma manjši učilnici bo potekal pouk iz določenega predmeta. Vsak posamezni učenec bo imel osebni načrt s cilji, ki jih bo moral osvojiti glede na svoje talente in zmožnosti. Učenec bo vsako sobo obiskal tolikokrat, dokler teh ciljev ne bo usvojil. Ko bo učenec dokončal vse predmete, bo lahko odšel na naslednjo stopnjo. To je šola, ki bi si jo marsikdo želel, marsikdo pa se z njo ne bi strinjal. Najverjetneje se to ne bo uresničilo, vendar nihče ne ve, kaj vse nam bo prinesla prihodnost.

(Lara Vali, 9. b)

Naša šola čez 120 let ne bo več tako pomembna stavba, kot je danes. Stala bo na istem mestu, a je ne bo več prepoznati. Postala bo taka, kot bodo takrat vse stavbe pri nas. Naša občina bo postala eno samo veliko mesto, podobno vsem, ki že obstajajo.

Mesto z veliko prestižnimi hoteli, restavracijami s hrano s celega sveta in s tem tudi primernimi delavci, raznoraznimi inštituti, novim in večjim zdravstvenim centrom, ki bo zdravil tudi danes težko ali neozdravljive bolezni. Mislim, da se bo vnaprej vse razvijalo tako, kot se je do sedaj. Mesto bo imelo tudi raznorazne univerze s študenti iz tujine. Te šole pa bodo delovale prav tako kot bo tudi naša šola. Kako pa bo to?

Pokazala bom na primeru družine, kakršne mislim, da bodo živele v prihodnosti.

Njihov običajni delovni dan bo izgledal takole. »Drin drin drin, drin drin drin ...«, zveni budilka. Emy, učenka zadnjega, 8. razreda obvezne osnovne šole, bo morala vstati. V prihodnosti bo osnovnošolskih razredov le osem, saj bodo tako učenci lahko šli prej na poklicne šole in se zaposlili. Potrebovali bomo veliko delovne sile kljub napredkom v robotiki. Še vedno pa se bo dalo iti na splošno gimnazijo in naprej na univerzo, to bo za tiste najbolj pridne in pametne. Takšen je Emyjin načrt. Kaj pa je z njenim imenom? Pri nas se bo še naprej širil vpliv angleščine, imena so le ena posledica tega. Emy torej vstane in se obleče v oblačila, ki bodo takrat moderna. Poje zajtrk. Tega vedno pripravi mama, ne vzame ji veliko časa. Seveda, ko pa imajo toliko pripomočkov. Potem se odpravi v dnevno sobo, kjer stojijo štirje sodobni računalniki. Eden, da se z njim šola Emy, drugi za njenega brata, ki obiskuje srednjo šolo, na kateri se bo usposobil za učitelja, tretji, da na njem dela oče, in četrti za mamo. Vsi računalniki imajo očem prijetno svetlobo, prav tako tablice, ki so edini šolski pripomoček. Nanje so naloženi vsi učbeniki, delovni zvezki in tudi vsi zapiski, ki jih naredi Emy po navodilih učiteljice. Kaj pa športna vzgoja? Izvedejo jo tako, da gredo vsi učenci 1 krat mesečno na tabor za štiri dni, ker so razdeljeni po spretnostih, ne po starosti. Cilj je samo, da migajo in da se izboljšujejo prav vsi. Še vedno obstajajo popoldanske dejavnosti, Emy hodi na tenis s prijateljico Aleksandro.

Ta je v tenisu zelo dobra, od nje se Emy veliko nauči. Vendar so njeni starši zelo revni, bolj kot večina, zato si ne morejo privoščiti tako dobrega računalnika, kot ga potrebuješ za dobro šolanje na daljavo. Zato Aleksandra hodi v šolo. Tam dobi tablico, tako, kot jo ima Emy doma, in se šola v razredu z drugimi otroki in učiteljico. V isto šolo pridejo tudi tisti učitelji, ki izvajajo pouk na daljavo. Ko Emy pride s tenisa, je že večer. Poje večerjo, ki jo pripravi mama, potem bere elektronske knjige, se uči, igra zanimive družabne igre z bratom Tomyjem, včasih si priredijo družinski movie night. Prav tako kot danes pa bodo otroci tudi takrat komaj čakali na vikende, počitnice ...

Poletne počitnice se bodo začele 15. junija, končale pa na dan začetka jeseni. Bodo daljše kot danes, a bo med letom dela več. Doma je recimo šola vsak dan od 7.00 do 14.00. Torej bo delo bolj strnjeno, a tudi z več pravice do dopusta in več počitnicami.

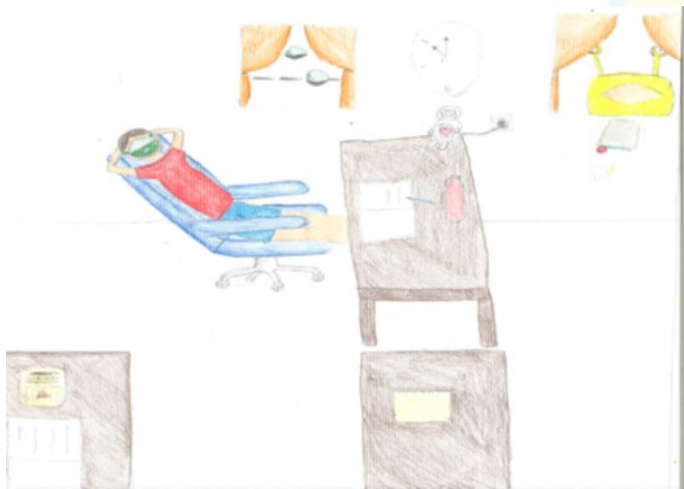
Boljše ali slabše – to se odločite sami.

(Maša Ahec, 9. a)

Šola bo čez 120 let drugačna – drugačna bo po izgledu, tudi učenci, učitelji in predmeti bodo popolnoma drugačni. Življenje bo zelo napredno, kot je napredna tehnologija.

Učenci bodo hodili v šolo s posebnimi vozili, nekakšnimi teleportacijskimi napravami. Te naprave bodo delovale kot portal. Na začetku bodo v obliki nekakšne kroglice. Ko boš to kroglico zalučal v tla, pa se bo spremenila v portal, skozi katerega boš vstopil. Vanj boš vtikal lokacijo, da katere bi želel priti. V hipu, kot s svetlobno hitrostjo, boš prišel na cilj. Ko boš vstopil v šolo, to ne bo več navadna šola, vhod bo okrašen z zlatimi vzorci. Šola bo zelo zavarovana, v njo boš lahko vstopil le s skeniranjem prstnih odtisov in z očesnim skeniranjem. Ko končno vstopiš v šolo, ti nadenejo belo haljo. V roke ti dajo tudi žvečilni gumi. Ko ga prežvečiš, se ti barva las obarva glede na številko razreda. Na nos ti nadenejo posebna očala, ki ti omogočajo, da ob pogledu na kogarkoli takoj izveš njegovo ime in smešen vzdevek. Strop v šoli ne bo raven, celotna šolska zgradba bo izgledala kot nekakšna kupola ali palača. V šoli ne bo učilnic, le skupna dvorana. Ob začetku pouka boš kliknil na gumb na mizi.

Ob pritisku nanj se bodo dvignile zavese do stropa in tako boš ostal sam, ločen od ostalih. Pred tabo se bo pojavila tablica, na njej boš izbral svoj predmet in učitelja. Predmeti bodo povezani s tehnologijo, vesoljem, raziskovanjem. Ne bo več klasičnih učiteljev, ampak le vnaprej posnete ure, ki jih bo nekdo govoril. Sam si boš izbral njegov glas in podobo – lahko boš na primer izbral, da tvojo uro vodi zvezdnik. Na srečo ocen ne bo, ko boš poslušal uro do konca, si svoje delo opravil. Pri tem te bodo seveda opazovali s kamerami. Pouk bo trajal pet ur. Če boš lačen, boš pritisnil na rumeni gumb na mizi. Izbral boš, katerokoli hrano si želiš. V hipu ti bodo hrano dostavili preko nevrednega jaška. Za pribor boš dobil palico, na kateri je gumb, s katerim si prilagodiš pribor. Ob kakršnikoli napaki si kaznovan tako, da dobiš pito v obraz. Že najmanjši prekršek te stane čiste halje. Ne glede na to, kakšna bo šola v prihodnosti, bo imela enak namen kot danes, torej izobraževati

mlade ljudi na zabaven, dober in poseben način, kot to odlično opravlja Osnovna šola Koroška Bela že neverjetnih 120 let.

(Rubi Karo Banko, 9. a)

Joj, kako je lepa šola, razredi, kuhinja in kakšen dober pouk! Joj, malo čudno, a zelo lepo. Pozabil sem fotoaparat, da bi to slikal. Pogledaj to hrano in bazen z roboti, ki te zelo dobro učijo. O, mislim, da je odmor. O, muzika je med odmori, to pa je super. In zadnjič mi je moj otrok rekel, da je dobil za matematiko oceno dvajset! O, moj bog, kakšna šola. Otroci se vozijo z dvigalom v razred, ker ima šola 15 nadstropij. Snov pišejo na tablice z nekim pisalom in namesto učiteljice imajo robota. In imajo zelo zelo veliko igrišče. In če na igrišču rečeš žoga, ti naprava avtomatično poda košarkarsko žogo.

(Jošt Pekolj, 4. b)

PIŠEMO TUDI V TUJIH JEZIKIH

Slovenien Ungarn
England Portugal Polen
Spanien Irland

Legenda biva za jedan grad,
predivan i prelijep Novigrad,
u tom Novigradu jedno mjesto
pod imenom Pineta.

Tu živi jedna djevojčica,
očiju poput morskoga bisera
i prelijepog izgleda.

(Edvina Abdić, 8. a)

Ljubav je čudnog osjećaja,
nekome je obećana,
sve do mezara
bez nemara,
baš kao nekada,
kad je čekala,
da bude voljena
bez srca slomljena.

(Edvina Abdić, 8. a)

THE ENGLISH CORNER

WALK THE LINE

Here's to the ones,
who play the part
with a smiling face
but an aching heart.

Who ride the wave,
but all the while
they hide the pain
behind a smile.

This is to those,
who face the rain,
when the tide is high,
and days are gray.

Who walk the line
to pave the way,
to a better life
and brighter days.

Jimmy Osborne

ABOUT ME

My name is Lana. I'm creative, funny, friendly and hard-working. In my free time I like drawing and listening to music. I'm good at Art and History.

I'm bad at English, Geography and Physics. I'm afraid of spiders. I can get better grades this year. My favourite subject is Art because I like drawing and I'm good at it. My type of music is hip hop because it seems funny to me. The famous person I like is Olivia Rodrigo. She's a pop singer and I like her because she's got a lot of beautiful songs.

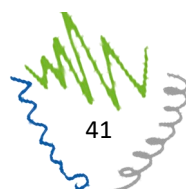
In winter, I like snow and sledging but I dislike the cold and rain. I'm looking forward meeting new friends this year. I hope to get better grades and to be a successful student.

(Lana Radovanović, 8. b)

I'm Iza and I'm 13 years old. I'm 159 cm tall. I've got short, straight and blond hair. My eyes are small and blue. I'm skinny and short. I have got a piercing and I'm wearing a gold necklace. I also have contact lenses. My favourite clothing is cargo pants and a top with long sleeves, a hoodie or an oversized T- shirt.

My best friend is Katja, she's 15 years old. She's 163 cm tall. She has got long, straight and brown hair. Her eyes are big and brown. She is skinny and short. She has got a piercing and she's wearing a silver necklace. She likes to wear sweatpants and a hoodie.

(Iza Peterman Pogačnik, 8. a)

THE AZTECS

They were an ancient civilisation living in Central America in the 13th century. Their homeland's name was Aztlan or the White land. The capital city was Tenochtitlan and it was located on an island on the lake Texcoco. They had a strong economy because they owned a lot of markets and shops. They travelled around in boats because a lot of their cities were built on islands and had canals. They were great warriors and hunters. They also had different social classes. The highest social class was the nobles, followed by land owners, then came the commoners and slaves. Their empire ended in 1521 because of the arrival of the Spanish.

(Tin Trampuš, Neža Skumvač,

Ožbej Lužnik, Maruša Šmid, 9.a)

The Aztecs were the ancient civilisation in the 13th century in Central America. The homeland's name was Aztlan. The capital city was Tenochtitlan. The city was built on the place where they saw an eagle eating a snake on a cactus. These animals are on the coat of arms of Mexico today. The city was built on the lake Texcoco. They travelled by boats. The name of their language was Nahuatl. They invented hot chocolate which was made from chilli, vanilla, cocoa beans, water and corn. Their currency was cocoa beans. They had a strong economy because of markets. Their typical crops were corn, avocados, chillis, potatoes, tomatoes, cocoa beans,...

They strongly believed in Gods and had their own god, the Sun God. In 1519, the Spanish arrived, and ended the era of the Aztecs.

(Nik Kolenc & Gloria Kokolj, 9.a

Ažbe Pagon & Martin Žuber, 9.b)

The Aztecs were the ancient civilisation who moved in Central Mexico in the 13th century. They lived in Central America. Their country was called Aztlan or the White land. They had a strong economy because of large markets. The Spanish brought smallpox to the Aztecs, which killed many of them. They had boats which allowed them to travel across islands. They also sacrificed people to their Gods. They believed in the Sun God.

(Ajla Selimović & Ema Pernuš &

Maid Kanurić, 9.b & David Tramte, 9.a)

A PLACE OF MY OWN

My favourite place in a house is my bedroom. I'm there a lot of time and this is the only room where I have peace. There I can play, sleep, read books, do my homework, learn, create and a lot of other things. I have a room of my own, and I don't share it with my sister anymore. It is really big but with all the furniture and stairs it looks small. I would like to move furniture around but I can't because the furniture is too big and too heavy. My room has a really nice view on the garden and I can see my dog. My favourite things in my room are a bed, pictures and soft toys. In my room, I like windows, my comfortable chair and a piggy bank. But there are also some things I don't like, such as, rough walls, too many things on the table and a broken door. Things that I don't need are books and soft toys because there are too many of them. But I would like to have a new table, a new door and some more shelves.

(Loti Lokovšek, 6.a)

My favourite place in my house is my bedroom. I spend a lot of time in my room. I read and watch TV in my room. I also study in my room. My room is big. I haven't got much furniture. I don't often move my furniture because it's too big. I have got a nice view on trees from my room. My favourite furniture is my bed. I also like a desk, a wardrobe, but I don't like a light, spiders and my brother. I haven't got a workout mat, a toilet and armchairs in my room, but I would like to have them.

(Neja Grilc, 6.a)

I live in a house in Koroška Bela. I have got my own room but I use other rooms as well. I play a guitar and a piano in the music room. I really like to be in these two rooms. Anyway, I change and move furniture around a lot. Sometimes I just look through the window. My favourite things in my room are pictures, my bed and the view. I like to live in my house.

(Dani Fajkovič, 6.a)

My favourite place of my own is my bedroom because I draw there and play with my brother. I haven't got a room of my own. I share it with my brother. It's very big with a lot of furniture. I don't move my furniture around, because I like the way it is. I have a very nice view from our room, I see beautiful mountains. My favourite thing in our room is the bed, because it's big and comfortable. I also like pictures, my big desk and toys. There is nothing that I don't like, but sometimes I hate my brother. I think that I don't need so many books, toys and a carpet. I would like to have a mirror, a TV and sometimes a little bit of privacy in my room.

(Zala Novak, 6.a)

My favourite room in the house is a living room because I spend a lot of time in there. There I can watch TV, sleep and read books. I don't have a place of my own. I share my room with my brother. It's a small room, but in there is a lot of furniture. I don't move my furniture around because I like it as it is. I have a nice view on the garden and flats. My favourite thing in my room is my wardrobe. Three things that I like the most are my bed, my mirror and my drawers. I like my whole room, but one thing that I don't like is sharing it with my brother. Three things that I don't need in my room but I have them are my posters, my shelves and a TV. I would like to have a small refrigerator, more plushies and more clothes.

(Maša Mlakar, 6.a)

My favourite room is my bedroom because I spend most of my time there. I can sleep, do homework, and even watch TV there. I share it with my two younger brothers. It is big and there is a lot of furniture. I don't move my furniture around often, because I like it as it is. I don't have a nice view from my room because it's a view on the street and other houses. The favourite thing in my room is my bed. The three things that I like are my bed, the TV and the wardrobe. But I don't like the desk, the lamp and the clock. The things I have, but I don't need are the clock, the armchair and the lamp. The thing that I need but I don't have is a nicer view from my window.

(Matija Strle, 6.a)

My room is my favourite place in the house. I like it. I am doing a lot of things inside. I play basketball, video games, read and sleep. I am sharing my room with my little brother. My room is big. There is a lot of furniture. I don't move my furniture. I have a nice view from my room. I see the road, grass, the forest, houses and trees. My favourite thing in my room is a mini hoop. In my room, I like everything but most of all my plushies and pictures. I would like to have led lights and a big bed in my room but I don't have them.

(Lenart Pekolj, 6.a)

My favourite place is my room because I can play with my hamster in it. I share my room with my hamster Kepica. I have a big room and there's a lot of furniture in it that I don't move around because it's too heavy. I have an ugly view on the factory Acroni. My favourite thing in my room is my hamster Kepica. The other favourite things are the bed, a big wardrobe and a cactus on my windowsill. I like almost everything in my room but I don't need five tons of pictures in it.

(Nace Štefelin, 6.a)

My favourite room in the house is my room. There I spend a lot of my time. I can exercise, do homework, listen to music or play there. I have my own room because my brother is in the other room. My room is bigger than his. There is a lot of furniture in my room. I have got two closets, the bed, the desk and the workout mat.

I can't move furniture around because it's fixed on the walls. I don't have a nice view from my room. I can see the road and the intersection. My favourite thing in my room is the workout mat. I also like plushies and a figure skating spinner. I don't like one of the closets, wall colours and some old notebooks. I have got old notebooks, two closets and boxes of legos but I don't need them. I haven't got rings and straps for hanging and a trophy shelf but I would like to have them.

(Hana Operčkal, 6.a)

My favourite room is my bedroom. It's relaxing and comfortable. In it, I can read, sleep, play, watch TV and do homework. It's only mine. I don't share it. It has got a lot of furniture which I don't move around, because I like it the way it is. I don't have the best view, you can only see houses and the factory. I like my bed because it's soft and comfortable. I like my desk, TV, sofa and wardrobe too. I like everything in my room. I don't need a TV, sofa and shelves. I've got everything that I want.

(Domen Vovk, 6.b)

A place of my own is my bedroom. There I can play games, watch TV and train. I don't have my own room. I share it with my sister. It's a small room. There isn't a lot of furniture.

I don't move it around because it's so hard. I have a nice view. I look at the mountain *Stol*, houses, a block of flats. My favourite thing is a playstation. I really like a TV, playstation and bed. Things I don't like are a desk, toys and pictures. I don't need a lamp, chair and carpet. I would like to have more video games, a computer and laptop.

(Emrah Bećirspahić, 6.b)

A place of my own is my bedroom. There I can relax, watch TV, do homework, sleep, read and draw. My room is my favourite place. I don't share my room. My room is big. In my room, there's a lot of furniture. I don't move my furniture because it's specially made. I've got a nice view from my room. My favourite thing in my room is my desk. Three things in my room I like are a desk, shelf with cactus and wardrobe. I like all the things in my room. I need everything in my room. And I have all the things I need.

(Alisa Ajdarović, 6.b)

My favourite room in my house is my own bedroom. There I can sleep, relax and watch TV. I don't share my room. My bedroom is middle sized. It isn't big, but also isn't small. I have got a lot of furniture in my bedroom. I don't move my furniture because I don't need to do that. I have a nice view from my room. My view is on mountains. My favourite thing in my room is my bed. I like my desk, TV and pictures. I like all the things in my room and I need them all. I also have everything I need in my room. I really like it because it's so comfortable and nice!

(Serafyma Krasnievych, 6.c)

ZODIAC SIGNS

TAURUS

VIRGO

LIBRA

SCORPIO

SAGITTARIUS

I'm born on September 27th. My zodiac sign is libra. Astrology means the study of stars. Astrologers study the influence that stars and planets have on people's lives. My element is air. I don't believe in the horoscope because my friend is Isak and he's Virgo.

(Miha Majc, 7.a)

My birthday is on 22nd September 2009. I'm virgo. I'm industrious and materialistic. Astrology means the study of stars and astrologers study the influence that stars and planets have on people. The elements of the zodiac are fire, air, water and earth. My element is earth. I don't believe in the horoscope because most people don't act in the way astrologers say according to their sign.

(Minea Gerzić, 7.a)

I'm Nikola. My birthday is on 2nd December 2011. My zodiac sign is sagittarius. The elements of the zodiac are fire, water, earth and air. Mine is fire. I believe in horoscope because I am a very active and exciting person.

(Nikola Kobal, 7.a)

My name is Alina and my birthday is on 21st April 2011. My zodiac sign is taurus. I'm a very tidy and kind person. Astrologers study the position of stars and planets. The elements of the zodiac are air, water, earth and fire. My element is earth. I believe in the horoscope because everything that says about my sign is true.

(Alina Mladenov, 7.a)

My birthday is on 18th November 2009. My zodiac sign is scorpio. I'm hard working and my bad habit is that I don't forgive easily. My element is water. I don't believe in horoscope because I don't think it's real.

(Elma Ejupi, 7.a)

My name is Petra. My birthday is on 24th August 2011. My zodiac sign is virgo. My two characteristics are calmness and keen intelligence. Astrologers study stars and planets. Astrology means that they study stars. There are four elements, fire, water, air and earth. Mine is earth. I don't believe in horoscope because everything I read is wrong for me.

(Petra Arhar, 7.a)

